

»Enden kommer, enden kommer over landet vidt og bredt« (Ezek. 7,2)
 »Enden tøver endnu til den fastsatte tid« (Dan. 11,27)

Himmellys i verden

Apostelen *Paulus* er vis på, at Han, der har begyndt sin gode gerning i filipperne, vil fuldføre den indtil Jesu Kristi dag (Filip. 1,6), men alligevel formaner han dem til at arbejde med frygt og bæven på deres frelse (2,12).

Det forekommer os ikke umiddelbart logisk, men lad os aldrig glemme, at evangeliet er himmelhøjt over vore tanker og veje og dermed over al menneskelig logik. Lad os aldrig indpasse Gud i en eller anden bestemt formulering, thi »det finder han sig ikke i«!

Frygt og bæven

Hvorfor skal vi arbejde med frygt og bæven på vor frelse? Hvis vi selv skulle svare herpå, ville vi formentlig sige: fordi vi er svage og ufuldkomne mennesker – men svaret er et helt andet og aldeles overraskende.

Vi skal arbejde med frygt og bæven på vor frelse, *thi Gud er den, der virker i os både at ville og at virke, for at hans gode vilje kan ske* (2,13).

Heller ikke dette stemmer med menneskelig logik. Hvis Gud er den, der virker i os at ville og at virke, så er der ingen grund til, at vi arbejder med frygt og bæven på vor frelse. Så kan vi da have en urokkelig frelsestryghed uden frygt og bæven.

Hvis vi svarer sådan, da har vi glemt, hvem Gud er – og at det er med HAM, vi har at gøre – og ikke med Gud, sådan som vi opfatter ham og indpasser ham i vore tanker.

Da har vi nok glemt, at Gud både forbarmer sig over, hvem Han vil, og forhælder, hvem Han vil. Vi har nok glemt, at vor frelse såvel som vor bevarelse helt og holdent beror på Hans vilje. Det glemte Israel, hans udvalgte folk, og han gav dem hen. »Vel, de blev brudt af på grund af din tro; *vær ikke overmodig, men frygt!* Thi når Gud ikke har skånet de naturlige grene, *så vil han heller ikke skåne dig*. Så se da Guds godhed og strenghed: hans strenghed imod dem, der faldt, hans godhed imod dig, hvis du bliver i hans godhed; *ellers bliver du også hugget af*« (Rom. 9,18 og 16 samt 11,20-22).

Vi har med den levende Gud at gøre – altså med *Ham, der ville forbarme sig over mig og derfor virkede i mig at ville* – at ville tro ham – at ville følge ham – det skyldtes ikke mig selv eller min vilje, men Ham og Hans vilje!

Er dette en selvfølge, vi bare sådan kan regne med som den naturligste sag af verden?

Nej – det er snarere ufatteligt – hvorfor dog mig! Jeg skylder Ham sandelig alt!

Tænk, hvis Han ikke ville! Tænk, hvis han havde forhærdet mig!

Det er sådan, Paulus tænker, og den tanke får ham til at arbejde på sin frelse med frygt og bæven og formane filipperne og alle os andre til at gøre det samme!

Og det skriver han i det brev, der strømmer over af *glæden i Herren!* Frygt og bæven går altså hånd i hånd med glæden – ikke den tomme, selviske glæde, men glæden i Gud!

at ville og at virke

Livet som et Guds barn består i at *gøre Guds vilje*. Det sagde Jesus allerede i bjergprædiken, og det betones atter og atter. Guds vilje er det centrale i evangeliet. Den fuldbyrdede vor Herre Jesus, og Han skænkede os sin Ånd og skrev dermed Guds vilje ind i vort hjerte.

Man at kende den *i det konkrete valg* går ikke sådan af sig selv. Og går vi fejl af Guds viljes vej, kommer vi i åndelig fare. Enten går kristenlivet fremad, eller også går det tilbage.

Det er derfor, apostelen vækker filipperne (og os) til ikke at tage Gud til indtægt for overfladiskhed og letkøbt tro, men arbejde som Guds medarbejdere, thi Han er den, der virker i os at ville – *å, må Han aldrig høre op dermed!* – og at virke, for at hans *gode vilje kan ske* – hans vilje, der altid er god, også når kød og blod ikke umiddelbart ville have valgt den, men hellere var forblevet ved tag-selv-bordet og levet efter sine egne bekvemmeligheder, lyster og modvilje imod ofret.

Når vi så har lært Guds gode vilje at kende i det konkrete og gør den, er vi i den rene og dybe glæde – glæden over Gud og i Gud – den glæde, der fyldte apostelen og prægede ham til det sidste.

Epafras

I Filipperbrevet omtaler apostelen en mand ved navn *Epafras*, der var villig til at vove sit liv under arbejdet for Kristus (2,25-30). Om han er den samme som *Epafras*, som Paulus omtaler i Kol. 4,12, kan ikke siges. Epafras er en forkortelse af Epafras. Men samme beredvilighed til at sætte alt ind på at gøre Guds vilje præger også ham: »Han er en Kristi

Jesu tjener og strider altid for jer i sine bønner, for at I må stå fast, fuldkomne og *fuldt forvissede om, hvad der i enhver sag er Guds vilje*«

Er vi Herrens tjenere, da arbejder vi ikke blot med frygt og bæven på vor egen frelse, men strider også i bøn for vore trossøskende, thi det gælder jo for os alle om at *kende Guds vilje i enhver sag og gøre den!*

Nu går vi ind i det sidste år af dette århundrede, der har været det frygteligste i menneskehedens historie – et århundrede, da ondskaben har fejret triumfer – da blodet har flydt i stride strømme – og da menneskenes uduelighed til at styre og lede er blevet afsløret som aldrig før.

Ikke blot et århundrede går imod sin afslutning, men også et årtusinde. Vi fornemmer noget af historiens vingesus – men ingen, end ikke den lærdeste historiker formår at skildre historien, som den har været og er, thi den er en hemmelighed – ganske som Gud er en hemmelighed, fordi han skjuler sig – skjuler sig i historien.

Det allervæsentligste i historien er ikke, hvad konger og krigere har udført, hvad statsmænd og parlamenter har aftalt, men hvad Guds udvalgte har båret, gennemlidt og repræsenteret – som oftest skjult for verden. »Der var en lille by med få indbyggere, og mod den kom en stor konge; han omringede den og byggede høje volde imod den; men der fandtes i byen en fattig mand, som var viis, og han frelst den ved sin visdom. Men ingen tænkte på den fattige mand« (Præd. 9,14-15). I disse enkle vers ser vi ind i noget af historiens skjulte væsen, hvor den afgørende kraft findes – den kraft, der ser ud som afmagt. Ved en lignende kraft styrer Gud historien frem imod sit mål – og Han vil gøre os til sine medarbejdere!

Det er derfor, vi arbejder på vor frelse med frygt og bæven, thi Gud har virket i os at ville, hvad Han vil, og at virke det, så Hans gode vilje kan ske i dette år, da mørket tilsyneladende har magten, da afkristningen og frafaldet stormer frem, da synden og skamløsheden ikke synes at have nogen grænse, da ødelæggelsesvåbnene er parate til at lægge jorden øde, og da nøden ud over jorden skriger til Himmelen, og velfærdsstaterne stadig tænker på højere levestandard til deres egne.

Vort kald er at skinne som himmellys midt i en vanartet og forvildet slægt (Fil. 2,15) og således repræsentere Gud, der er

Lys, og i hvem der *slet intet mørke* er. Vi takker Gud for så højt et kald og for Hans løfte, at han vil fuldføre den gode gerning, som han begyndte i os, da Han ville, at vi skulle frelses – just derfor arbejder vi med

frygt og bæven på vor frelse, thi der er endnu »meget af landet« at indtage – og det skal lykkes, Ham til ære, os til usigelig glæde!

Således får vi nåde til at gøre fyldest,

hvor mørk tiden end er, og til at bestå for Herren i hans tilkommelse!

Velsignet nytår!

Så vær I da fuldkomne

Der er en tilbøjelighed i kristenheden til at svække Guds ord – en tilbøjelighed, der udgives for at være den rette forståelse af Ordet.

Denne tilbøjelighed har berøvet *bjergprædikenen* dens kraft, thi den hævder, at Jesus aldrig har ment, at noget Guds barn kunne blive fuldkommen, ligesom hans himmelske Fader er fuldkommen – Jesus sagde det kun, for at vi skal opleve, hvor umulige vi er.

Det er en alvorlig misforståelse. Og den har bredt sig til alle de områder, hvor Ordet er for absolut, for »umuligt«, for alvorligt.

Bjergprædikenen skal *gøres* – og hvis den ikke bliver gjort, falder vort hus i stormvejrets stund.

Apostelen Johannes

De, der læser *Bønnen og Ordet* og således er med til at læse *Johannes-evangeliet*, har lagt mærke til, at ordet »ligesom« ofte forekommer, f.eks. i kap. 15,12, hvor Jesus siger: »Dette er mit bud, at I skal elske hverandre, *ligesom* jeg har elsket jer.«

Her møder vi atter kravet om fuldkommenhed, thi at elske ligesom Jesus er fuldkommenhed. Skal vi derfor sige, at Jesus mente det ikke bogstaveligt, men sagde det kun, for at vi skulle ydmyges deraf og opleve, hvor håbløse vi er? Det ville være en falsk trøst – ja, det ville være at gøre Ham til en løgner.

Der er karakteristisk for apostelen, at han aldrig svækker det absolutte, men altid fremhæver det i hele dets kraft. Det gælder også hans breve. Han kaldes *kærlighedens apostel* men hans kærlighed består ikke i at vise forståelse for det relative på bekostning af det absolutte.

Man kan snarere sige, at han skærper kravet til fuldkommenhed, så vi betages deraf. Hvordan kan han f.eks. sige, at »enhver, der er født af Gud, *gør ikke synd*, thi Guds sæd bliver i ham; ja, *han kan ikke synde*, fordi han er født af Gud« (1. Johs. 3,9)?

Jo, apostelen taler *troens* ord – og troen er den *ubegrænsede tillid* – men ubegrænset tillid kan man kun have til den *ubegrænsede magt*, d.v.s. til Gud, der i Kristus har sagt: »Så vær I da fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkomne« (Matt. 5,48).

Troen siger derfor aldrig: »*Måske* kan det lade sig gøre nu og da« – ej heller: »*Forhåbentlig* kan man nå så langt« – eller: »Når vi er blevet ældre, kan det *sandsynligvis* lade sig gøre, men...« Troen taler et andet sprog, thi den drager sine slutninger fra, hvad Gud har sagt.

Guds magt er ubegrænset. Lad os aldrig indskrænke den ved at tænke: Gud siger det nok, men han mener det ikke. Han forstår godt, at ingen af os bliver fuldkommen, og at ingen af os hører op med at gøre synd.

Hvis vi berøver Guds ord dets magt, gør vi det *umuligt for os selv at tro*.

Et eksempel: Du ligger under for en bestemt fristelse og falder gang på gang i denne bestemte synd. Du har måske endda arvet tilbøjeligheden til denne synd.

Kan du komme fri af den, så du ikke gør denne synd? Ikke, hvis du slutter fra dine hidtidige erfaringer.

Hvis du beslutter, at du ikke mere vil begå den, *da må du tro, at det er dig muligt* – og det kan du kun, når du har *ubetinget tillid til at Gud mener, hvad Han siger, og at Han er din kraft og styrke*. Hvis ikke du tror det, kan du kun *håbe* eller *ønske* ikke mere at begå denne synd – men du kan ikke *ville* med overbevisning om også at kunne. Det kan du derimod i troens ubegrænsede tillid til Gud, din Genløser, der gør din vilje fri til at gøre, hvad du vil: ikke begå denne bestemte synd.

Troen bliver i Kristus – drager ikke hans stærke udsagn i tvivl – og »enhver, der bliver i Ham, synder ikke« (1. Johs. 3,6).

Vi drives kun *fremad* af Guds absolutte og hans ords absolutthed. Tager vi kraften ud af bjergprædikenen og af de mange andre stærke ord, da forbliver vi i det, som *Emil Brunner* kaldte den *lutheriske ynkelighed*, hvor man tilsiger hverandre, at det bliver aldrig anderledes, men at Gud godt forstår det og er os nådig. Den åndelige spændstighed går tabt – vi bliver slappe og matte – vi duer ikke til noget af betydning – og vi trækker andre med os ned i middelmådigheden.

Men, indvender du, apostelen siger jo, at den, der er født af Gud, *kan ikke synde* – her går han efter min mening for vidt!

Du må imidlertid lytte til apostelen,

ikke til dig selv. Johannes mener *ikke*, at *en naturlov* gør det umuligt for den genfødte at synde, men *at Guds gave er så overvældende, at han derfor ikke kan* – og det er sandt. Bliver du hos Kristus og lader Ham vise dig, hvilken uendelig gave Han har skænket dig, da kan du ikke begå denne synd – det er ganske klart! Guds frelse rækker helt ind til vor vilje og virker i os at ville Hans gode vilje og *gøre den!*

Fuldkommenhed og syndfrihed

Er de to begreber eet og det samme? Nej, det er de ikke. *N. P. Wetterlund* kunne sige om sin hårdt prøvede moder: »Synd havde hun, men synd gjorde hun ikke!«

Apostelen siger, at vi bedrager os selv, hvis vi siger, at vi ikke *har* synd (1. Johs. 1,9-10). Han taler tydeligt om *muligheden* af at synde (kap. 2,1) – men selvsamme apostel taler i selvsamme brev om, at den, der er født af Gud, *gør ikke synd*.

Hvordan kan nogen, der har synd (som vi alle har), da være fuldkommen, ligesom hans himmelske Fader er fuldkommen?

Bemærk først, at syndfrihed er et *negativt* begreb – medens fuldkommenhed er et *positivt!* Troen retter altid blikket imod det positive!

Hvad er da fuldkommenheden?

Det er *kærligheden* – Guds kærlighed! Læs om den i 1. Kor. 13 – og du er ikke i tvivl om, at kærligheden er fuldkommenheden. I Kol. 3,14 kalder Paulus den for fuldkommenhedens bånd.

Johannes beskriver i sit første brev Gud som *Lys* (»Gud er Lys, og der er slet intet mørke i ham,« kap. 1,5), som *Kærlighed* (»Gud er kærlighed«, kap. 4,8 og 16) og som *Det evige Liv* (5:20).

Først *Lys*. Det siger os bl.a. (og det lægger Johannes megen vægt på), at *Gud forskrækker ikke den, der vandrer i Lyset*. Det er Mørket, der forskrækker, men vi hører ikke Mørket til! Det vil med andre ord sige, at der ikke længer er nogen frygt i vort hjerte, end ikke frygt for dommen (4,17). I stedet for frygt har vi *frimodighed* – hvilken nåde, hvilken kraft!

Dernæst *Kærlighed* – den fuldkomne kærlighed, der driver al frygt ud, endog den hemmelige frygt for dommen! Sådan er vi elsket af vor Gud og Frelser!

Endelig *Det evige Liv!* Det lever vi i dag, thi Han er ved sin Ånd vort liv.

Nu kan vi åbne vort hjerte for Jesu ord: »Dette er mit bud, at I skal elske hverandre, *ligesom* jeg har elsket jer« – ingen indre frygt berører os vor kraft dertil eller gør os selvcentrerede – vi afsvækker ikke Hans herlige ord, men takker og priser Ham for det – thi Han har gjort det muligt for os at elske hverandre således – det er fuldkommenheden – men ikke dermed syndfriheden – den venter på vore opstandelseslegemer!

Kærligheden

Johannes siger, at »dette er det budskab; I har hørt *fra begyndelsen*, at vi skal elske hverandre« (1. Johs. 3,11). Det er altså ikke et nyt bud, »men et gammelt bud, som I har haft *fra begyndelsen*« (kap. 2,7). *Fra begyndelsen* vil sige *fra Paradiset*, *fra skabelsen*. Således var det i Paradiset, og således skal det være iblandt jer, der er gået over fra døden til det evige liv!

Det griber troen med glæde og taknemmelighed *nu i dag*, thi troen har med *i dag* at gøre. Fortiden trykker os ikke ned i mismod, thi vor synd er slettet ud, og fremtiden bekymrer os ikke, thi Jesus har al magten i himmelen og på jorden. Derfor kan vi leve det evige liv fuldt og helt *i dag*, d.v.s. elske hverandre og elske vor næste, som vi møder – og gøre det uden forbehold – uden ængstelse for at miste noget. Hvad morgendagen indeholder, skal vi ikke bekymre os om, thi det tapper os for kraft og glæde.

Vi skal derfor *give os selv* frit og med

glæde – ikke som noget beundringsværdigt eller opsigtsvækkende, men fordi sådan er kærligheden, sådan er livet, sådan er friheden!

Men Johannes er på vagt imod al sentimentalitet og selvbedrag. Han har øjensynlig truffet nogle af disse usunde sjæle, der giver sig hen i et følelæssværmeri og tror, at de dermed elsker Gud overalt på jorden. Til sådanne siger den mandige apostel: »Den, som ikke elsker sin broder, som han har set, han kan ikke elske Gud, som han ikke har set« (1. Johs. 4,20). Hvis han har set sin broder lide nød og lukket sit hjerte for ham, da er Guds kærlighed ikke i ham, hvor meget han end hengiver sig i en følelæssmessig tilbedelse af Gud (kap. 3,17). Derfor skal vi ikke elske med ord, men med gerning (vers 18).

Omvendt skal vor gerning være båret af kærligheden, ellers består den ikke (1. Kor. 13.1-3).

Således »tvinges« vi til altid at have vor Frelser for øje. Uden Ham formår vi intet – i Ham formår vi alt! Han giver os kraft dertil *i dag* – og mere end til *i dag* behøver ingen af os *i dag!*

Så vær I da fuldkomne i dag, ligesom jeres himmelske Fader er fuldkommen!

Opmuntrende

Johannes' brev fremhæver det absolutte og er just derfor så opmuntrende! Han går ud fra, at de, der læser brevet, er enige med ham. Det må de jo være, thi de kender sandheden (2,21), de kender altså Herren og har troen på Ham. Ganske vist gør han en forskel imellem »fædre« og »børn«

(2,13-14), men det er ikke en forskel af væsentlig art – de er alle »børnlille« (2,1 og 12, m.v.), og de kender alle Herren og ved, at enhver, der er født af Gud, synder ikke (5,18). De ved altså, at synd ikke hører kristenlivet til. Det indlader han sig ikke i vidtløftige forklaringer på, thi sådan er det – det behøver ingen lang udredning.

Han sår ingen tvivl i noget hjerte, men taler troens ord. Han lader ingen føle, at han/hun aldrig »når frem til« ikke at begå synd. Han lader heller ikke modstridende erfaringer, skuffelser, nederlag med deraf følgende skepsis, resignation og mismod komme til orde.

Det absolutte ytrer sig i, at apostelen ikke taler om at synde *mindre*, men om ikke at begå synd. At synde mindre ville være en udvikling hen imod målet – men ikke at begå synd er en gave fra Gud, som enhver, der tror, modtager i dag og dermed er ved målet. Gud ske tak for hans udsigelige gave!

Apostelen vender således vort blik bort fra alt andet end Guds evangelium, der er Guds kraft. Han åbner vort øre, så vi kan høre, hvad *Gud siger!* Og han giver os at tro det og dermed ære Gud.

Han sætter ingen tidsfrist, thi det gælder *nu i dag*. Det svækkes ved, at vi venter.

Troens ord i kærlighedens Ånd er opmuntrende på Guds måde, thi det omfatter den, der føler sig mest elendig. Det rejser det brudte mod; det slukker ikke den osende tande. Det er et ord med nyskabende kraft. Det er ordet »ovenfra« med Ånd og med Liv og derfor med Guds kraft.

Velfærd og velstand

Det er vel værd at lægge mærke til, at Herren aldrig priser de velhavende og velstående salige, men derimod de fattige (Luk. 6,20). Det er også værd at lytte til, at han råber ve over de rige, mætte og muntre (vers 24-25).

Da Jesus vandrede omkring og gjorde vel, var det ikke materielle gaver, Han berigede menneskene med. Han afslog endog at hjælpe den forurettede i en arvesag. Han anser øjensynlig ikke penge for et gode og taler derfor om *uretfærdighedens mammon* (Luk. 16,9 og 11). Selv kom han i fattigdom, levede og virkede i fattigdom og forlod verden uden at efterlade sig det mindste af denne verdens ting.

Vi ser Ham aldrig bekymret for udkommet. Han gjorde, som han pålagde sine disciple: »Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet blive givet jer i tilgift« (Matt. 6,33).

Han pålagde den rige unge mand, som

han fattede kærlighed til, at sælge alt, hvad han ejede, og give det til de fattige, og han sagde til apostlene, at de skulle forlade alt og følge Ham.

Han anser således en tilværelse, *fyldt af virkelige behov*, for bedre end en tilværelse i velstand, tryghed og munterhed. Han går endog så vidt, at han priser dem, der søger, salige.

Hans syn på tilværelsen er modsat af vor naturlige opfattelse.

Det betyder imidlertid ikke, at han pinner os; han giver os det allerbedste.

Jesu jordeliv

Han var et menneske som vi, dog uden synd. Han blev træt og sulten og var underlagt menneskelivets kår. Men i modsætning til os var han altid fredfyldt – kunne sove på en stormomsust, synkende båd – og ejede en glæde, der ikke var afhængig af ydre ting, men var stærk, fordi

den udsprang af Guds velbehag.

Han valgte bevidst at give afkald på alt, hvad han ellers anser for nødvendigt for at kunne tjene Gud og opretholde livet.

Og det gjorde han ikke modvilligt, men frivilligt. Vi hører ham aldrig klage over sine kår. Vi hører ham heller aldrig deltage i samtaler om, hvorledes man nu skal klare fremtidige problemer og skaffe de fornødne midler.

Det skyldes ikke, at han var overfladisk, letsindig og skødesløs, men at han kendte Gud og grundlovene for den sandt menneskelige tilværelse og tjeneste.

Han gjorde sig fattig – fattigere og fattigere – og ikke blot viste os vejen, men *var Vejen til liv og liv i overflod* samt *frugtbar tjeneste for Gud*.

Det var ikke asketisk selvplageri, men en følge af, at han kendte Faderens hjerte og vidste, at den fuldkomne afhængighed af Ham er langt at foretrække for afhæn-

gigheden af denne verdens ting.

Han manglede aldrig noget, men havde altid rigeligt til al god gerning. Han var derfor ikke urolig, da fem tusinde mennesker samlede sig, og de kun havde nogle få brød og fisk, thi hvor Gud er nær, og Hans vilje hersker, er der altid rigeligt, også når det ser anderledes ud.

Han priste de fattige salige og kunne gøre det, fordi han selv var fattig og salig som ingen anden. Han levede ikke »et muntert, virksomt liv på jord«, som *Grundtvig* anbefaler, men et liv i sorg over Jerusalem – et liv i selvhengivelse for folkets synd – og kunne derfor prise de sørgende og grædende salige, thi det var han selv.

Han siger: »Jeg er Livet – jeg er Lyset – jeg er Vejen – jeg er Sandheden!«

Således er altså Livet, når det samtidig er Lyset, Vejen og Sandheden! Jesus kom ikke og belærte os om, hvordan vi burde leve. Han kom og viste os Livet og skænkede os det.

Han er ikke en fanatiker og søger ikke beundring. Han er ikke stolt over sig selv, men ydmyg og sagtmødig af hjertet. Han er fuldkommen fri. Han elsker sin himmelske Fader af hele sit hjerte; at gøre Hans vilje er hans mad.

Han elsker menneskene og er derfor helt fri i forhold til dem, thi han søger ikke sit eget. Han ønsker ikke tilhængere, men vinder nogle få venner og nøjes dermed. Det ser ikke ud af meget og dog er det mere end alt andet. Han kalkulerer ikke med plus og minus, som mennesker ellers altid gør, men forbliver i sandheden og kærligheden, overbevist om, at det i det lange løb bærer guddommeligt frugt.

Således er han også fattig i ånden, thi han finder aldrig på en god løsning eller udvej af problemerne, søger aldrig at overtale nogen til at blive hos sig og har aldrig en god ide – han kan slet intet sige af sig selv (hvilken åndelig fattigdom!) eller gøre af sig selv (har nogen været så fattig i ånden?) – han kan kun sige, hvad han hører Faderen sige, og gøre, hvad han ser Faderen gøre – derfor, just derfor er han salig – salig i sin gerning – og just derfor kan han med sandhed prise de fattige i ånden salige, thi *Himmeriget er deres!*

Var Himmeriget da hans, da han vandrede hernede i fattigdom, omgivet af denne verdens små? Ja, da var Himmeriget kommet nær, thi det var, hvor han var!

Derfor kunne han allerede *her på jorden* tilgive syndere deres synd, noget som kun Himmeriget har magt til – og det var der – ganske vist ikke i synlig herlighed og pragt, men i sit væsen, Guds kærlighed og sandhed (Matt. 9,6).

Magten til at tilgive synd er Guds. Man kan måske sige, at det er hans kost-

bareste magt.

Den er sværere end magten til at helbrede syge – opvække døde – og udfri besatte. Disse tre magtområder, sygdom, død og helvede, havde Jesus også magten over.

Men selv fremtrådte han i ringhed, i fattigdom og derfor i uforståelighed for den menneskelige og fromme og religiøse fornuft. Han var ovenfra.

Han tillod aldrig kompromisser med Guds lov. Den opfyldte han efter dens væsen, og han lod enhver forstå, at han skærpede loven og gjorde den absolut. Kærligheden, således som han åbenbarede den, er lovens opfyldelse.

Han blev vraget – han blev hånet – han blev mishandlet – han blev pebet ud under råbet: »Bort med ham! Korsfæst ham!« – han blev ophængt ubarmhjertigt på nogle træplanker – men han bar det stille – han oplod ikke sin mund – han bad for dem, at Gud ville tilgive dem; de vidste ikke, hvad de gjorde – han åbenbarede Guds kærlighed i dens fylde og sejr og virkeliggjorde bjergprædikenen og alt, hvad han havde forkyndt sine disciple – det hus, han byggede, kan ingen storm vælte – det står til evig tid!

Vort liv og vor tjeneste

Frivillig fattigdom var Jesu måde at tjene Gud på. Vi kan ikke finde på nogen, der er bedre. Er vi da fattige, og er vi rede til at blive det?

Er vi fattige *i ånden*? Hvis ikke, så lad os vende om fra alt det, vi finder på, sætter i værk og holder fast ved, skønt det ikke er af Ham. Det vil for manges vedkommende være en gennemgribende omvendelse. Lad os vende tilbage til intet at kunne af sig selv. Det indebærer bl.a. at bie på Gud, indtil vi med vished kan sige: »Helligånden og vi har besluttet!« Da kan vi, hvad Han vil, og får altid i hans time, hvad vi behøver.

Er vi fattige *materielt*? Nej, det er vi ikke. Hvordan skal vi da forholde os til det, vi ejer?

Nogle kaldes af Ham til at forlade alt. Det er kun nogle få. De gør det da uden frygt. De oplever det ikke som en vældig trospørelse, men som nåde.

De fleste skal blive i den stand, hvori de var, da Gud kaldte dem til frelse (1. Kor. 7,20). Men alle skal huske, at de ikke mere er deres egne; de er dyrt købt til at tilhøre Herren. Derfor forvalter de nu alt, hvad de har, i overensstemmelse med Herrens vilje.

Er de *velhavende*, må de bekæmpe kødets trang til at stole på rigdom; de bør lægge vægt på godgørenhed, være rige på gode gerninger og gerne dele deres velstand med andre. Jo mere Guds frie kærlighed fylder deres hjerte, des gladere er

de ved at give.

Er de *fattige efter verdens målestok*, da er de ikke i samme åndelige fare som de velhavende. De fattige menigheder i *Makedonien* var mere glade end mangfoldige velhavende og kunne derfor give *mere* – ganske som den fattige enke (2. Kor. 8,1 flg.).

I dette er der intet usundt eller fanatisk. En mand skal først og fremmest sørge for sine egne derhjemme, ellers er han værre end en vantro. *Paulus* indskærper både mænd og kvinder de pligter, der ligger lige for i hjemmene (1. Tim. 5,1-16).

Alligevel er dette noget andet end at sætte sin familie og sit eget forud for alt andet. Det er altså ikke den almindelige borgerlige indstilling, thi *Gudsfrygt og nøjsomhed* bestemmer, hvorledes en Guds mand sørger for sine egne. Han lader sig ikke drive af tidsånden, men af Guds And. Det er også det bedste for børnene, selv om de måske ikke altid forstår det: hvorfor får de ikke alt det, deres skolekammerater får?

Vi må *stadig* fornyes, så den første kærlighed ikke afløses af en vis vanemæssig og »selvfølgelig« holdning til vort kald som børn af den levende og almægtige Gud.

I den første kærlighed hersker glæden – derunder glæden ved at give – hvormed det sker *frivilligt* – og derfor ikke opleves som en præstation, men som en stor nåde: tænk, at jeg får lyst og lov dertil!

Kun sådan opfyldes Guds hellige og absolutte lov. Det sker altså ikke som noget fortjenstfuldt og beundringsværdigt – men som noget herligt!

Menighederne

Menighederne ville få større åndelig myndighed, hvis de fulgte i Jesu spor.

Mon der er nogen grund til i denne tid, da verdens nød skrider os i ørene, at bruge millioner af kroner til bygninger af sten – noget, vi ikke opfordres til et eneste sted i Det nye Testamente?

Var det ikke bedre intet at eje af den slags, men stole på den opstandne Frelser – mon ikke Han er i stand til at pege på en eller anden »ovensal«, hvor vi kan samles – samles i ringhed?

Er der grund til at anvende mange tusinde kroner på instrumenter – hvad siger Guds Ånd dertil?

Vel kan der ikke udstikkes konkrete regler, der gælder i alle tilfælde, men Det nye Testamente viser klart, at enkelhed, ringhed og total afhængighed af Herren er de forhold, hvorunder Guds menighed skal og kan og bør tjene hans frelsesplan.

Thi i den absolutte afhængighed af den opstandne Herre holdes kødet bedst i ave – og troen fornyes – og det underfulde forsvinder ikke – og (hvis jeg tør sige så-

dan) Gud har frie hænder!

Hermed være ikke sagt, at Gud ikke har sine trofaste tjenere i de faste kirkelige systemer. Det har Han – og dem beder vi for med taksigelse.

Vor opgave er ikke at dømme – men at følge Herren. Må han give os nåde dertil i

dette nye år!

Det kan også siges med disse ord: Det gælder for os som Guds menighed om at *sanse, hvad der er Guds*, så vi ikke ligger under for, hvad der kun er menneskers.

Det var den *fattige* mand, der besad den visdom, der frelste byen (Præd. 9,14-

15) – han var øjensynlig en så uforståelig skikkelse, at ingen agtede ham.

Han sansede, hvad Guds var, da ingen anden gjorde det. Her er vort kald i denne faretruende tid!